Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο τμήμα)

της 12ης Σεπτεμβρίου 2018*

«Υπαλληλική υπόθεση – Έκτακτοι υπάλληλοι – Πρόσληψη – Εσωτερικός διαγωνισμός – Κατάρτιση πίνακα επιτυχόντων για την πρόσληψη βοηθών – Προϋπόθεση συμμετοχής που αφορά την απαίτηση αδιάλειπτης υπηρεσίας κατά τη διάρκεια των τελευταίων δώδεκα μηνών πριν από τη λήξη της προθεσμίας για την υποβολή των αιτήσεων υποψηφιότητας – Άδεια για προσωπικούς λόγους – Αποκλεισμός από τις δοκιμασίες διαγωνισμού»

Στην υπόθεση T-73/17,

RS, πρώην έκτακτος υπάλληλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενος από τους S. Orlandi και T. Martin, δικηγόρους,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον G. Berscheid και την L. Radu Bouyon,

καθής-εναγομένης,

με αντικείμενο αίτημα δυνάμει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ, αφενός, για την ακύρωση της απόφασης της εξεταστικής επιτροπής του εσωτερικού διαγωνισμού COM/02/AST/16 (AST 2), με την οποία απορρίφθηκε η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος-ενάγοντος, και, αφετέρου, για την αποκατάσταση της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Gervasoni, πρόεδρο, K. Kowalik-Bańczyk και C. Mac Eochaidh (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: M. Marescaux, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησης της 18ης Ιανουαρίου 2018,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων), RS, εργάστηκε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή ως συμβασιούχος υπάλληλος της ομάδας καθηκόντων III κατά το διάστημα μεταξύ 16ης Ιουνίου 2010 και 15ης Ιουνίου 2013. Από τις 16 Ιουνίου 2013 έως τις 15 Ιουνίου 2016 άσκησε τα καθήκοντά του ως έκτακτος υπάλληλος, δυνάμει συμβάσεως συναφθείσας βάσει του άρθρου 2, στοιχείο β′, του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΛΠ).

2 Από την 1η Οκτωβρίου μέχρι τις 30 Νοεμβρίου 2015, η αρμόδια για τη σύναψη των συμβάσεων προσλήψεως αρχή επέτρεψε στον προσφεύγοντα να λάβει άδεια άνευ αποδοχών βάσει του άρθρου 17 του ΚΛΠ.

3 Στις 9 Φεβρουαρίου 2016 η Επιτροπή δημοσίευσε προκήρυξη εσωτερικών διαγωνισμών με εξετάσεις, προκειμένου να καταρτισθεί πίνακας επιτυχόντων για την πρόσληψη γραμματέων/βοηθών γραφείου βαθμού 2 (AST/SC 2), βοηθών βαθμού 2 (AST 2) και διοικητικών υπαλλήλων βαθμού 6 (AD 6) (στο εξής: προκήρυξη). Οι τρεις αυτοί διαγωνισμοί περιγράφονταν, αντιστοίχως, ως εξής: COM/01/AST-SC/16 (AST/SC 2) – Γραμματείς/βοηθοί γραφείου, COM/02/AST/16 (AST 2) – Βοηθοί, και COM/03/AD/16 (AD 6) – Διοικητικοί υπάλληλοι.

4 Υπό τον τίτλο III της προκήρυξης, ο οποίος επιγραφόταν «Προϋποθέσεις συμμετοχής», το άρθρο 2.1 της προκήρυξης προέβλεπε για την υπηρεσιακή κατάσταση των υποψηφίων, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«Απαιτείται:

α) ελάχιστη προϋπηρεσία 42 μηνών, όχι κατ' ανάγκη συναπτών, ως μόνιμος, έκτακτος ή συμβασιούχος υπάλληλος στην Επιτροπή· δεν συνυπολογίζονται οι περίοδοι απασχόλησης σε οργανισμούς ή άλλα θεσμικά όργανα· επίσης, δεν συνυπολογίζονται ούτε περίοδοι απασχόλησης στην Επιτροπή με το καθεστώς του προσωρινού υπαλλήλου, του επικουρικού υπαλλήλου, του τοπικού υπαλλήλου και του αποσπασμένου εθνικού εμπειρογνώμονα (ΑΕΕ)·

β) τους δώδεκα τουλάχιστον μήνες πριν από την ημερομηνία λήξης της προθεσμίας ηλεκτρονικής υποβολής αίτησης συμμετοχής, να ήσασταν μόνιμος, έκτακτος ή συμβασιούχος υπάλληλος της Επιτροπής· κατά τη διάρκεια των δώδεκα αυτών μηνών πρέπει η διοικητική σας κατάσταση να ήταν "εν ενεργεία", σε "άδεια για την εκπλήρωση στρατιωτικής θητείας", "γονική άδεια ή άδεια για οικογενειακούς λόγους", "απόσπαση προς το συμφέρον της υπηρεσίας" ή "απόσπαση κατόπιν αιτήσεως" (για τους έξι πρώτους μήνες της απόσπασης κατόπιν αιτήσεως), κατά την έννοια των άρθρων 37 επ. του [Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης]»

5 Σε χρόνο που δεν προσδιορίζεται, ο προσφεύγων υπέβαλε υποψηφιότητα στον εσωτερικό διαγωνισμό COM/02/AST/16 (AST 2).

6 Στις 11 Απριλίου 2016 η επιτροπή του εσωτερικού διαγωνισμού COM/02/AST/16 (AST 2) ενημέρωσε τον προσφεύγοντα σχετικά με την απόφασή της να απορρίψει την υποψηφιότητά του (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), διότι δεν πληρούσε την προϋπόθεση που έθετε η προκήρυξη κατά την οποία «τους δώδεκα τουλάχιστον μήνες πριν από την ημερομηνία λήξης της προθεσμίας ηλεκτρονικής υποβολής αίτησης συμμετοχής πρέπει η διοικητική σας κατάσταση να ήταν "εν ενεργεία", σε "άδεια για την εκπλήρωση στρατιωτικής θητείας", "γονική άδεια ή άδεια για οικογενειακούς λόγους", "απόσπαση προς το συμφέρον της υπηρεσίας" ή "απόσπαση κατόπιν

αιτήσεως" (για τους έξι πρώτους μήνες της απόσπασης κατόπιν αιτήσεως), κατά την έννοια των άρθρων 37 επ. του [Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης]» (στο εξής: επίμαχη προϋπόθεση).

7 Στις 11 Ιουλίου 2016 ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της προσβαλλόμενης απόφασης.

8 Με απόφαση της 21ης Οκτωβρίου 2016, η οποία κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 24 Οκτωβρίου, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) απέρριψε τη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος και διαβίβασε την απόφασή της στους συμβούλους της.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

9 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 3 Φεβρουαρίου 2017, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή-αγωγή (στο εξής: προσφυγή).

10 Με επιστολή της 3ης Φεβρουαρίου 2017 ο προσφεύγων ζήτησε, αφενός, να υπαχθεί στο καθεστώς ανωνυμίας σύμφωνα με το άρθρο 66 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου και, αφετέρου, η υπόθεσή του να συνεκδικασθεί, λόγω συνάφειας, με την υπόθεση T-55/17, Healy κατά Επιτροπής, σύμφωνα με το άρθρο 68 του Κανονισμού Διαδικασίας.

11 Με επιστολή της 15ης Φεβρουαρίου 2017 ο προσφεύγων και η Επιτροπή κλήθηκαν να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους σχετικά με ενδεχόμενη συνεκδίκαση της υπό κρίση υπόθεσης με τις υποθέσεις T-55/17, Healy κατά Επιτροπής, και T-79/17, Schoonjans κατά Επιτροπής.

12 Με επιστολή της 23ης Φεβρουαρίου 2017 ο προσφεύγων δήλωσε ότι συμφωνεί με τη συνεκδίκαση της υπό κρίση υπόθεσης με τις υποθέσεις T-55/17, Healy κατά Επιτροπής, και T-79/17, Schoonjans κατά Επιτροπής, και δεν ζήτησε την εμπιστευτική μεταχείριση των δεδομένων που περιλαμβάνονταν στα δικόγραφα και στα στοιχεία της δικογραφίας.

13 Στις 4 Απριλίου 2017 η Επιτροπή κατέθεσε το υπόμνημα αντικρούσεως.

14 Με απόφαση της 6ης Απριλίου 2017 το Γενικό Δικαστήριο έκανε δεκτό το αίτημα για τήρηση ανωνυμίας που είχε υποβάλει ο προσφεύγων.

15 Με επιστολή της 18 Μαΐου 2017 ο προσφεύγων δήλωσε ότι παραιτείται από την κατάθεση υπομνήματος απαντήσεως.

16 Με επιστολή της 30ής Μαΐου 2017 ο προσφεύγων ζήτησε τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως.

17 Με απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2017 ο πρόεδρος του ένατου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου αποφάσισε να μη συνεκδικασθεί η υπό κρίση υπόθεση με τις υποθέσεις T-55/17, Healy κατά Επιτροπής, και T-79/17, Schoonjans κατά Επιτροπής.

18 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 18ης Ιανουαρίου 2018.

19 Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

– να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει το ποσό των 5 000 ευρώ προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης την οποία ισχυρίζεται ότι υπέστη, και

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

20 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του ακυρωτικού αιτήματος

Επιχειρήματα των διαδίκων

21 Προς στήριξη της προσφυγής, ο προσφεύγων προβάλλει έναν και μοναδικό λόγο ακυρώσεως ο οποίος στηρίζεται, κατ' ουσίαν, σε ένσταση ελλείψεως νομιμότητας της προκήρυξης του διαγωνισμού, λόγω του ότι η επίδικη προϋπόθεση, στην οποία στηρίζεται η προσβαλλόμενη απόφαση, αφενός, αντιβαίνει στο άρθρο 24α και το άρθρο 27, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ) και, αφετέρου, παραβιάζει την αρχή της ίσης μεταχείρισης.

22 Κατά τον προσφεύγοντα, από το άρθρο 29 του ΚΥΚ προκύπτει ότι οι εσωτερικοί διαγωνισμοί σε θεσμικό όργανο είναι ανοιχτοί για κάθε εργαζόμενο στο όργανο αυτό, περιλαμβανομένων των έκτακτων υπαλλήλων, και ότι κάθε εξαίρεση από την ανωτέρω αρχή πρέπει να αιτιολογείται δεόντως βάσει του συμφέροντος της υπηρεσίας.

23 Για τον προσφεύγοντα, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι υπηρετούσε στη Επιτροπή κατά τον χρόνο κατάθεσης και εξέτασης της υποψηφιότητάς του στον εσωτερικό διαγωνισμό COM/02/AST/16 (AST 2). Ο προσφεύγων φρονεί, επίσης, ότι αυτή είναι η πρώτη φορά που η Επιτροπή ερμηνεύει την προϋπόθεση περί υποχρέωσης του υποψηφίου να «υπηρετεί στο θεσμικό όργανο» υπό την έννοια ότι η διοικητική κατάσταση του υποψηφίου πρέπει να είναι αυτή του εν ενεργεία υπαλλήλου (ή να τελεί σε καθεστώς κάποιας εκ των αδειών που προβλέπονται στην προκήρυξη) τους δώδεκα τελευταίους μήνες πριν από τη λήξη της προθεσμίας υποβολής αίτησης συμμετοχής στον διαγωνισμό.

24 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, σε αντίθεση προς όσα υποστήριξε η ΑΔΑ στην από 21 Οκτωβρίου 2016 απόφασή της, η επίδικη προϋπόθεση δεν επιτρέπει να επιτευχθεί ο διττός σκοπός που είχε τεθεί ήτοι, αφενός, να προσληφθεί προσωπικό που έχει υψηλά προσόντα και μπορεί να είναι ήδη από την πρόσληψή του αποδοτικό στα καθήκοντά του και, αφετέρου, να ρυθμιστεί, στο πλαίσιο του συμφέροντος της υπηρεσίας, η κατάσταση των συμβασιούχων και των έκτακτων υπαλλήλων που εργάζονταν ήδη για την Επιτροπή για ένα μεγάλο συνεχόμενο χρονικό διάστημα.

25 Κατά πρώτον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι από κανένα στοιχείο δεν μπορεί να συναχθεί ότι ο ίδιος θα ήταν σε μικρότερο βαθμό «ήδη από την πρόσληψή του αποδοτικός στα καθήκοντά του» σε σχέση με άλλον υπάλληλο που είχε απουσιάσει με άδεια για μεγαλύτερο διάστημα (παραδείγματος χάριν σε γονική άδεια ή άδεια για την εκπλήρωση στρατιωτικής θητείας) και είχε μικρότερη προϋπηρεσία.

26 Ο προσφεύγων υποστηρίζει περαιτέρω ότι η επίδικη προϋπόθεση παραβιάζει επίσης την αρχή της ίσης μεταχείρισης, στο μέτρο που υπήρξε διαφορετική μεταχείριση των υποψηφίων, χωρίς αντικειμενικό λόγο, ανάλογα με το είδος άδειας που είχαν λάβει κατά τη διάρκεια των δώδεκα τελευταίων μηνών πριν από τη λήξη της προθεσμίας αίτησης υποβολής συμμετοχής στον εσωτερικό διαγωνισμό COM/02/AST/16 (AST 2). Κατά τον προσφεύγοντα, είναι εσφαλμένη η θέση της ΑΔΑ ότι, επειδή όλοι οι υποψήφιοι που είχαν λάβει άδεια για προσωπικούς λόγους ή άδεια άνευ αποδοχών

αντιμετωπίσθηκαν με τον ίδιο τρόπο, η εν λόγω αρχή είχε τηρηθεί. Η διαφορετική αυτή μεταχείριση δεν εξηγείται ούτε με το σκεπτικό ότι, σε αντίθεση προς τους υπαλλήλους που λαμβάνουν άδεια για προσωπικούς λόγους, οι υπάλληλοι που λαμβάνουν γονική άδεια ή άδεια για οικογενειακούς λόγους εξακολουθούν να υπάγονται στο κοινό σύστημα ασφάλισης της Ευρωπαϊκής Ένωσης και εξακολουθούν να αποκτούν συνταξιοδοτικά δικαιώματα.

27 Τέλος, ο προσφεύγων δεν συμφωνεί με την άποψη ότι η άδειά του αποτελεί προσωπική επιλογή που δεν συνδέεται με το συμφέρον της υπηρεσίας. Αφενός, κατά το άρθρο 17 του ΚΛΠ, τέτοια άδεια χορηγείται μόνον εφόσον το σχετικό αίτημα είναι σύμφωνο προς το συμφέρον της υπηρεσίας. Αφετέρου, η άδεια αυτή θα διευκόλυνε την επαγγελματική του επιμόρφωση, κάτι που θα έπρεπε να ληφθεί υπόψη σύμφωνα με το άρθρο 24α του ΚΥΚ.

28 Κατά δεύτερον, ο προσφεύγων εκτιμά ότι ο σκοπός της ρύθμισης της κατάστασης των υπαλλήλων που έχουν εργασθεί στην Επιτροπή δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στην προκήρυξη. Άλλωστε η προκήρυξη προβλέπει ότι οι υποψήφιοι πρέπει να διαθέτουν προϋπηρεσία διάρκειας 42 τουλάχιστον μηνών, όχι όμως κατ' ανάγκη συναπτών.

29 Για τους λόγους αυτούς, η επίδικη προϋπόθεση αντιβαίνει, κατά τον προσφεύγοντα, στα άρθρα 24α και 27 του ΚΥΚ, δεδομένου ότι δεν συνδέεται με τα προσόντα των υποψηφίων στον εσωτερικό διαγωνισμό COM/02/AST/16 (AST 2).

30 Εν πάση περιπτώσει, δεδομένης της σύντομης διάρκειας της άδειάς του, ο προσφεύγων υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το αποτέλεσμα στο οποίο καταλήγει η επίδικη προϋπόθεση είναι δυσανάλογο σε σχέση με τον επιδιωκόμενο από την προκήρυξη αυτή σκοπό.

31 Η Επιτροπή αμφισβητεί την επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

32 Το άρθρο 24α του ΚΥΚ ορίζει τα εξής:

«Η Ένωση διευκολύνει την επαγγελματική επιμόρφωση του υπαλλήλου, στο μέτρο που αυτή συμβιβάζεται με τις απαιτήσεις της καλής λειτουργίας των υπηρεσιών και είναι σύμφωνη με τα δικά της συμφέροντα.

Η επιμόρφωση αυτή λαμβάνεται υπόψη για την εξέλιξη της σταδιοδρομίας.»

33 Το άρθρο 27, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ ορίζει τα εξής:

«Η πρόσληψη πρέπει να εξασφαλίζει στο θεσμικό όργανο τις υπηρεσίες υπαλλήλων που κατέχουν τα πιο υψηλά προσόντα ικανότητας, απόδοσης και ακεραιότητας και επιλέγονται από την ευρύτερη δυνατή γεωγραφική βάση μεταξύ των υπηκόων των κρατών μελών της Ένωσης. Καμία θέση δεν προορίζεται αποκλειστικά για τους υπηκόους ορισμένου κράτους μέλους.»

34 Κατά πρώτον, πρέπει να υπομνησθούν οι αρχές που έχουν τεθεί από τη νομολογία σχετικά με τους όρους και τον τρόπο διεξαγωγής ενός διαγωνισμού.

35 Πρώτον, βασική λειτουργία της προκήρυξης του διαγωνισμού είναι να πληροφορεί τους ενδιαφερομένους κατά τον ακριβέστερο δυνατό τρόπο για τη φύση των προϋποθέσεων που απαιτούνται για την κάλυψη της οικείας θέσης, προκειμένου να τους παράσχει τη δυνατότητα να εκτιμήσουν αν έχει νόημα να υποβάλουν υποψηφιότητα (βλ. απόφαση της 31ης Ιανουαρίου 2006, Giulietti κατά Επιτροπής, T-293/03, EU:T:2006:37, σκέψη 63 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

36 Δεύτερον, το θεσμικό όργανο έχει ευρεία διακριτική ευχέρεια κατά τον καθορισμό των κριτηρίων ικανότητας που απαιτούνται από τις προς πλήρωση θέσεις και κατά τον καθορισμό (βάσει των κριτηρίων αυτών και προς το συμφέρον της υπηρεσίας) των όρων και του τρόπου διεξαγωγής του διαγωνισμού (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 9ης Οκτωβρίου 2008, Chetcuti κατά Επιτροπής, C-16/07 P, EU:C:2008:549, σκέψεις 76 και 77 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, της 31ης Ιανουαρίου 2006, Giulietti κατά Επιτροπής, T-293/03, EU:T:2006:37, σκέψη 63 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 13ης Δεκεμβρίου 2006, Heus κατά Επιτροπής, T-173/05, EU:T:2006:392, σκέψη 36 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

37 Ωστόσο, η άσκηση της διακριτικής ευχέρειας των θεσμικών οργάνων σε θέματα διοργάνωσης διαγωνισμών, ειδικότερα όσον αφορά τον καθορισμό των όρων συμμετοχής, πρέπει να είναι σύμφωνη προς τις αναγκαστικού δικαίου διατάξεις του άρθρου 27, πρώτο εδάφιο, και του άρθρου 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ. Το άρθρο 27 καθορίζει κατά τρόπο δεσμευτικό τον σκοπό για τον οποίο πρέπει να γίνονται οι προσλήψεις και το άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ καθορίζει, επίσης κατά τρόπο δεσμευτικό, το πλαίσιο για τις διαδικασίες που πρέπει να ακολουθούνται για την πλήρωση των κενών θέσεων. Κατά συνέπεια, η διακριτική ευχέρεια πρέπει πάντοτε να ασκείται με γνώμονα τις απαιτήσεις που συνδέονται με τις προς πλήρωση θέσεις εργασίας και, γενικότερα, το συμφέρον της υπηρεσίας (βλ. απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2006, Heus κατά Επιτροπής, T-173/05, EU:T:2006:392, σκέψη 37 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· βλ., επίσης, απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 2009, Di Prospero κατά Επιτροπής, F-99/08, EU:F:2009:153, σκέψεις 28 και 29 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

38 Όσον αφορά, ειδικότερα, τους όρους συμμετοχής που περιορίζουν τη δυνατότητα συμμετοχής σε διαγωνισμό, τέτοιοι όροι είναι μεν πράγματι ικανοί να περιορίσουν τη δυνατότητα του οργάνου να προσλάβει τους καλύτερους υποψηφίους κατά την έννοια του άρθρου 27, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, τούτο ωστόσο δεν σημαίνει ότι κάθε όρος που προβλέπει τέτοιο περιορισμό αντιβαίνει προς το ανωτέρω άρθρο. Πράγματι, η διακριτική ευχέρεια της Διοίκησης κατά τη διοργάνωση των διαγωνισμών και, γενικότερα, το συμφέρον της υπηρεσίας επιτρέπουν στο θεσμικό όργανο να θέτει τις προϋποθέσεις που κρίνει κατάλληλες και οι οποίες, ενώ περιορίζουν την πρόσβαση των υποψηφίων σε ένα διαγωνισμό και, επομένως, κατ' ανάγκη, τον αριθμό των υποψηφίων που υποβάλλουν αίτηση συμμετοχής, δεν δημιουργούν κίνδυνο μη επίτευξης του σκοπού της εξασφάλισης της υποβολής αίτησης συμμετοχής των υποψηφίων που κατέχουν τα πιο υψηλά προσόντα ικανότητας, απόδοσης και ακεραιότητας, κατά την έννοια του άρθρου 27, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 2009, Di Prospero κατά Επιτροπής, F-99/08, EU:F:2009:153, σκέψη 30).

39 Ως προς το ζήτημα αυτό, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, η νομολογία έχει κρίνει ότι δεν υφίσταται υποχρέωση του θεσμικού οργάνου να δεχθεί να συμμετάσχουν σε εσωτερικό διαγωνισμό όλοι όσοι υπηρετούν στο εν λόγω θεσμικό όργανο. Πράγματι, μια τέτοια υποχρέωση θα περιόριζε την ευρεία διακριτική ευχέρεια που αναγνωρίζεται στο θεσμικό όργανο (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 9ης Οκτωβρίου 2008, Chetcuti κατά Επιτροπής, C-16/07 P, EU:C:2008:549, σκέψεις 70 έως 76, και της 24ης Σεπτεμβρίου 2009, Brown κατά Επιτροπής, F-37/05, EU:F:2009:121, σκέψη 68). Συνεπώς, δεν μπορεί να αναγνωρισθεί απόλυτο δικαίωμα συμμετοχής σε εσωτερικό διαγωνισμό θεσμικού οργάνου για τους υπαλλήλους που εργάζονται σε αυτό (βλ, υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 6ης Μαρτίου 1997, de Kerros και Kohn-Berge κατά Επιτροπής, T-40/96 και T-55/96, EU:T:1997:28, σκέψη 39, και της 8ης Νοεμβρίου 2006, Chetcuti κατά Επιτροπής, T-357/04, EU:T:2006:339, σκέψη 42).

40 Επομένως, από τις προϋποθέσεις που περιορίζουν την πρόσβαση υποψηφίων σε έναν διαγωνισμό θεωρούνται αντίθετες προς το άρθρο 27, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ μόνον αυτές που δημιουργούν τον κίνδυνο μη επίτευξης του σκοπού της εξασφάλισης της υποβολής αίτησης συμμετοχής των υποψηφίων που κατέχουν τα πιο υψηλά προσόντα (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 6ης Μαρτίου 1997, de Kerros και Kohn-Berge κατά Επιτροπής, T-40/96 και T-55/96, EU:T:1997:28, σκέψη 40, και της 17ης Νοεμβρίου 2009, Di Prospero κατά Επιτροπής, F-99/08, EU:F:2009:153, σκέψη 32).

41 Τρίτον, υπενθυμίζεται ότι, λόγω της ευρείας διακριτικής ευχέρειας που αναγνωρίζεται στα θεσμικά όργανα στον τομέα αυτό, ο έλεγχος του Γενικού Δικαστηρίου ως προς την τήρηση της προϋπόθεσης περί του συμφέροντος της υπηρεσίας πρέπει να περιορίζεται στο ζήτημα αν το θεσμικό όργανο παρέμεινε εντός εύλογων και θεμιτών ορίων και αν άσκησε τη διακριτική του ευχέρεια κατά τρόπο προδήλως εσφαλμένο (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 19ης Ιουνίου 2015, Z κατά Δικαστηρίου, T-88/13 P, EU:T:2015:393, σκέψη 106).

42 Κατά δεύτερον, πρέπει επίσης να υπομνησθούν οι προϋποθέσεις υπό τις οποίες τα θεσμικά όργανα μπορούν να απαιτούν από τους υποψηφίους εσωτερικού διαγωνισμού να αποδεικνύουν ορισμένη προϋπηρεσία.

43 Ως προς το ζήτημα αυτό, έχει κριθεί ότι η απαίτηση ορισμένων ετών προϋπηρεσίας αποτελεί κατάλληλο μέσο για να εξασφαλισθεί ότι οι υπάλληλοι έχουν τα απαιτούμενα από το άρθρο 27, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ προσόντα και, συνεπώς, για να διασφαλιστεί το συμφέρον της υπηρεσίας. Πράγματι, η ύπαρξη ορισμένης προϋπηρεσίας και συνεπώς μιας σημαντικής εμπειρίας εντός των θεσμικών οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης συνιστά «ασφαλή ένδειξη» ότι υφίστανται τα ανωτέρω προσόντα (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2006, Heus κατά Επιτροπής, T-173/05, EU:T:2006:392, σκέψη 40 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

44 Με την προϋπόθεση προϋπηρεσίας διασφαλίζεται ότι τα πρόσωπα που γίνονται δεκτά για να συμμετάσχουν στον εσωτερικό διαγωνισμό έχουν ήδη υπαχθεί για κάποιο διάστημα στο καθεστώς που εφαρμόζεται στο διοικητικό προσωπικό των θεσμικών οργάνων και, ιδίως, στους κανόνες σχετικά με βαθμολογικά και πειθαρχικά ζητήματα, και έχουν αποδείξει τις ικανότητές τους εντός του πλαισίου αυτού. Συνεπώς, η διαδικασία πρόσληψης εξασφαλίζει στο θεσμικό όργανο τις υπηρεσίες υπαλλήλων που κατέχουν τα πιο υψηλά προσόντα ικανότητας, απόδοσης και ακεραιότητας, όπως αυτά έχουν εκτιμηθεί από τα ίδια τα θεσμικά όργανα (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2006, Heus κατά Επιτροπής, T-173/05, EU:T:2006:392, σκέψη 41).

45 Συγκεκριμένα, η νομολογία έχει κάνει δεκτές προϋποθέσεις προϋπηρεσίας διάρκειας τριών ετών (αποφάσεις της 6ης Μαρτίου 1997, de Kerros και Kohn-Berge κατά Επιτροπής, T-40/96 και T-55/96, EU:T:1997:28, σκέψη 47, και της 17ης Νοεμβρίου 2009, Di Prospero κατά Επιτροπής, F-99/08, EU:F:2009:153, σκέψη 31), πέντε ετών (απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2006, Heus κατά Επιτροπής, T-173/05, EU:T:2006:392, σκέψεις 38, 40 και 42) και δέκα ετών (απόφαση της 21ης Νοεμβρίου 2000, Carrasco Benítez κατά Επιτροπής, T-214/99, EU:T:2000:272, σκέψεις 56 και 61), στο μέτρο που στις υποθέσεις εκείνες το επίμαχο θεσμικό όργανο κατά την άσκηση της ευρείας διακριτικής του ευχέρειας είχε τηρήσει την προϋπόθεση περί του συμφέροντος της υπηρεσίας.

46 Αντιθέτως, πρόσθετη προϋπόθεση με την οποία, πέρα από την ύπαρξη ορισμένης προϋπηρεσίας, απαιτείται οι υποψήφιοι υπάλληλοι να υπηρετούσαν στο θεσμικό όργανο αδιαλείπτως κατά την περίοδο την οποία αφορά η εν λόγω προϋπόθεση προϋπηρεσίας μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα να αποκλεισθούν από τον εσωτερικό διαγωνισμό υπάλληλοι με προϋπηρεσία ίση ή και μεγαλύτερη από αυτή που απαιτείται βάσει της σχετικής προϋπόθεσης. Συνεπώς, ελλείψει δικαιολόγησης εκ μέρους του θεσμικού οργάνου, μια τέτοια απαίτηση πρέπει να θεωρηθεί παράνομη (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 6ης Μαρτίου 1997, de Kerros και Kohn-Berge κατά Επιτροπής, T-40/96 και T-55/96, EU:T:1997:28, σκέψεις 48 έως 54).

47 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι το άρθρο 2.1, στοιχεία α′, και β′, της προκήρυξης, το οποίο περιλαμβάνεται στον τίτλο ΙΙΙ, «Προϋποθέσεις συμμετοχής», δεν απαιτεί από τους υποψηφίους μόνον ελάχιστη προϋπηρεσία 42 μηνών, όχι κατ' ανάγκη συναπτών, αλλά επιπρόσθετα απαιτεί οι υποψήφιοι να υπηρετούσαν στην Επιτροπή κατά τους δώδεκα τελευταίους μήνες πριν από την ημερομηνία λήξης της προθεσμίας ηλεκτρονικής υποβολής αίτησης συμμετοχής, κατά τους οποίους, από απόψεως διοικητικής κατάστασης, θα έπρεπε είτε να είναι εν ενεργεία υπάλληλοι είτε να τελούν υπό καθεστώς

άδειας για την εκπλήρωση στρατιωτικών υποχρεώσεων, γονικής άδειας ή άδειας για οικογενειακούς λόγους, απόσπασης προς το συμφέρον της υπηρεσίας ή απόσπασης κατόπιν αιτήσεως, για τους έξι πρώτους μήνες της απόσπασης.

48 Συνεπώς, η προκήρυξη απαιτεί, κατά τη διάρκεια των δώδεκα τελευταίων μηνών πριν από την ημερομηνία λήξης της προθεσμίας ηλεκτρονικής υποβολής αίτησης συμμετοχής, οι υποψήφιοι να υπηρετούσαν στην Επιτροπή αδιαλείπτως και να τελούσαν σε κάποια από τις διοικητικές καταστάσεις που απαριθμούνται στη σκέψη 47 ανωτέρω, στις οποίες δεν περιλαμβάνεται, μεταξύ άλλων, η άδεια για προσωπικούς λόγους.

49 Διαπιστώνεται ότι η επίδικη προϋπόθεση έχει ως αποτέλεσμα να αποκλείει από τους εσωτερικούς διαγωνισμούς τους οποίους αφορά η προκήρυξη ορισμένους υπαλλήλους οι οποίοι διαθέτουν προϋπηρεσία μεγαλύτερη από αυτή των 42 μηνών που απαιτείται από την προκήρυξη, απλώς και μόνον επειδή δεν υπηρετούσαν αδιαλείπτως στην Επιτροπή κατά τους δώδεκα τελευταίους μήνες πριν από την ημερομηνία λήξης της προθεσμίας ηλεκτρονικής υποβολής αίτησης συμμετοχής, παραδείγματος χάριν διότι είχαν λάβει άδεια για προσωπικούς λόγους, έστω και σύντομης διάρκειας. Τούτο ισχύει άλλωστε στην περίπτωση του προσφεύγοντος, ο οποίος είχε προϋπηρεσία 69 μηνών, αλλά απουσίασε με δίμηνη άδεια για προσωπικούς λόγους εντός του διαστήματος των δώδεκα τελευταίων μηνών πριν από την ημερομηνία λήξης της προθεσμίας ηλεκτρονικής υποβολής αίτησης συμμετοχής.

50 Για να δικαιολογήσει την επίδικη προϋπόθεση η Επιτροπή αρκείται, όμως, στην επισήμανση ότι σκοπός της συγκεκριμένης προϋπόθεσης ήταν να προσληφθούν υπάλληλοι που δεν ήταν απλώς άξιοι και με υψηλά προσόντα, αλλά μπορούσαν συγχρόνως ήδη από την πρόσληψή τους να είναι αποδοτικοί στα καθήκοντά τους, λόγω της αποδεδειγμένης εμπειρίας τους. Πράγματι στην προκήρυξη του διαγωνισμού μνημονευόταν ρητώς ο σκοπός αυτός, στο τμήμα της προκήρυξης υπό τον τίτλο «Γενικό πλαίσιο». Ωστόσο, η Επιτροπή δεν επικαλείται τη συνδρομή καμίας ιδιαίτερης περίστασης, συνδεόμενης με τα χαρακτηριστικά των προς πλήρωση θέσεων, που θα συνεπαγόταν ότι μόνον όσοι υπάλληλοι είχαν υπηρετήσει στην Επιτροπή ανελλιπώς τους δώδεκα τελευταίους μήνες πριν από την ημερομηνία λήξης της προθεσμίας ηλεκτρονικής υποβολής αίτησης συμμετοχής θα μπορούσαν να είναι ήδη από την πρόσληψή τους αποδοτικοί στα καθήκοντά τους και η οποία θα δικαιολογούσε, ως εκ τούτου, να αποκλεισθεί η συμμετοχή στον επίμαχο διαγωνισμό για τους υπαλλήλους που δεν είχαν υπηρετήσει ανελλιπώς στην Επιτροπή κατά το διάστημα αυτό διότι τελούσαν, μεταξύ άλλων, σε καθεστώς άδειας για προσωπικούς λόγους, ακόμη και αν τα πρόσωπα αυτά είχαν προϋπηρεσία μεγαλύτερη της απαιτούμενης προϋπηρεσίας των 42 μηνών.

51 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι η Επιτροπή έκανε προδήλως εσφαλμένη χρήση της διακριτικής της ευχέρειας, περιλαμβάνοντας στην προκήρυξη έναν πρόσθετο όρο, πέραν της προϋπόθεσης προϋπηρεσίας, κατά τον οποίο οι υποψήφιοι έπρεπε να υπηρετούσαν στην Επιτροπή ανελλιπώς τους δώδεκα τελευταίους μήνες πριν από την ημερομηνία λήξης της προθεσμίας ηλεκτρονικής υποβολής αίτησης συμμετοχής.

52 Εν πάση περιπτώσει, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ένας υπάλληλος έχει περισσότερα προσόντα ή ότι είναι περισσότερο έτοιμος να ασκήσει τα καθήκοντά του σε σχέση με κάποιον άλλο με αποκλειστικό κριτήριο το ότι διαφέρει το είδος της άδειας που έχει πάρει ο καθένας. Η λύση αυτή επιβάλλεται κατά μείζονα λόγο δεδομένου ότι η επίδικη προϋπόθεση καταλήγει στο παράδοξο αποτέλεσμα να αποκλείονται ορισμένοι υποψήφιοι, όπως ο προσφεύγων, παρότι, λόγω της μικρότερης διάρκειας της άδειας που έλαβαν οι υποψήφιοι αυτοί, το χρονικό διάστημα κατά το οποίο υπηρέτησαν στην Επιτροπή εντός του τελευταίου δωδεκαμήνου ήταν μεγαλύτερο σε σχέση με άλλους υπαλλήλους στους οποίους, ωστόσο, επετράπη η συμμετοχή στον επίμαχο εσωτερικό διαγωνισμό. Η διαπίστωση αυτή αντιφάσκει εξάλλου προς τον ισχυρισμό της Επιτροπής, σε απάντησή της προς γραπτή ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, ότι η προϋπόθεση αυτή επέτρεπε να δοθεί ευκαιρία μονιμοποίησης στους

υπαλλήλους που είχαν αποδείξει ότι την αξίζουν, μέσω της πραγματικής υπηρεσίας και απόδοσής τους οι οποίες μπόρεσαν να αξιολογηθούν σε πολύ πρόσφατο χρόνο και, συνεπώς, με τον πλέον αξιόπιστο τρόπο.

53 Επομένως, ο αποκλεισμός των υπαλλήλων που είχαν λάβει άδεια για προσωπικούς λόγους δεν δικαιολογείται ούτε από τους επιδιωκόμενους σκοπούς ούτε από το άρθρο 27, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ.

54 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το ότι αν είχαν θεσπιστεί διαφορετικά κριτήρια συμμετοχής για τους συμβασιούχους υπαλλήλους σε σχέση με τους έκτακτους υπαλλήλους θα υπήρχε –όπως υποστήριξε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση– κίνδυνος να παραβιαστεί η αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων.

55 Σε αντίθεση προς όσα υποστήριξε η Επιτροπή απαντώντας σε γραπτή ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, δεν ασκεί καμία επιρροή ως προς το ζήτημα αυτό το γεγονός ότι οι ως άνω διαγωνισμοί ήταν οι πρώτοι διαγωνισμοί, μετά τη μεταρρύθμιση του ΚΥΚ του 2013, που ήταν ανοιχτοί στους συμβασιούχους υπαλλήλους και ότι, ως εκ τούτου, δεν είχε προηγηθεί αντίθετη πρακτική. Εν προκειμένω, το στοιχείο αυτό δεν ασκεί κατά μείζονα λόγο επιρροή δεδομένου ότι ο προσφεύγων δεν ήταν συμβασιούχος υπάλληλος αλλά έκτακτος υπάλληλος. Επιπλέον και εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή μπορούσε να προσαρμόσει τις προϋποθέσεις συμμετοχής των συμβασιούχων υπαλλήλων βάσει των προϋποθέσεων που ισχύουν για τους έκτακτους υπαλλήλους, χωρίς να παραβιάσει τις αρχές που έχουν τεθεί από τη νομολογία.

56 Λαμβανομένων υπόψη όλων των στοιχείων αυτών και χωρίς να χρειάζεται να εξετασθεί αν συντρέχει τυχόν παράβαση του άρθρου 24α του ΚΥΚ ή παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης, πρέπει να γίνει δεκτή η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας, στο μέτρο που η επίδικη προϋπόθεση παραβαίνει το άρθρο 27, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, και, ως εκ τούτου, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί.

Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

57 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης δεν αρκεί για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που θεωρεί ότι υπέστη και ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει ποσό ύψους 5 000 ευρώ. Η Επιτροπή αντιτείνει ότι το αίτημα αυτό, που προβλήθηκε το πρώτον ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, πρέπει να απορριφθεί, ελλείψει παρανομίας της προσβαλλόμενης απόφασης. Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η απόφαση αυτή είναι παράνομη, η ακύρωσή της αρκεί, κατά την Επιτροπή, για να ικανοποιηθεί η προβαλλόμενη ηθική βλάβη.

58 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η ακύρωση μιας παράνομης πράξης μπορεί να συνιστά, αφεαυτής, πρόσφορη και, κατ' αρχήν, επαρκή ικανοποίηση κάθε ηθικής βλάβης που τυχόν προκάλεσε η εν λόγω πράξη (απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2004, Montalto κατά Συμβουλίου, T-116/03, EU:T:2004:325, σκέψη 127· βλ. επίσης, υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 9ης Ιουλίου 1987, Hochbaum και Rawes κατά Επιτροπής, 44/85, 77/85, 294/85 και 295/85, EU:C:1987:348, σκέψη 22).

59 Ωστόσο, η ακύρωση παράνομης πράξης δεν μπορεί να αποτελέσει αφεαυτής επαρκή ικανοποίηση όταν, αφενός, η προσβαλλόμενη πράξη περιέχει ρητώς αρνητική κρίση για τις ικανότητες του προσφεύγοντος δυνάμενη να τον θίξει (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 7ης Φεβρουαρίου 1990, Culin κατά Επιτροπής, C-343/87, EU:C:1990:49, σκέψεις 27 έως 29, της 23ης Μαρτίου 2000, Rudolph κατά Επιτροπής, T-197/98, EU:T:2000:86, σκέψη 98, και της 13ης Δεκεμβρίου 2005, Cwik κατά Επιτροπής, T-155/03, T-157/03 και T-331/03, EU:T:2005:447, σκέψεις 205 και 206) και, αφετέρου, ο προσφεύγων αποδεικνύει ότι υπέστη ηθική βλάβη η οποία είναι δυνατό να διαχωριστεί από την παρανομία που δικαιολογεί την ακύρωση και δεν μπορεί να επανορθωθεί πλήρως με την

ακύρωση αυτή (αποφάσεις της 6ης Ιουνίου 2006, Girardot κατά Επιτροπής, T-10/02, EU:T:2006:148, σκέψη 131, και της 19ης Νοεμβρίου 2009, Μιχαήλ κατά Επιτροπής, T-49/08 P, EU:T:2009:456, σκέψη 88).

60 Εν προκειμένω, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η ηθική βλάβη που υπέστη οφείλεται στο ότι είναι αδύνατον η Επιτροπή να δημιουργήσει για τον προσφεύγοντα τις ίδιες συνθήκες με αυτές υπό τις οποίες θα έπρεπε να έχει διεξαχθεί ο διαγωνισμός προκειμένου να διασφαλιστεί η ίση μεταχείριση όλων των υποψηφίων και η αντικειμενική βαθμολόγηση.

61 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αφενός, ο προσφεύγων δεν προσάπτει στην Επιτροπή καμία αρνητική εκτίμηση σχετικά με τις ικανότητές του δυνάμενη να τον βλάψει και, αφετέρου, δεν αποδεικνύει ότι υπέστη ηθική βλάβη η οποία είναι δυνατόν να διαχωριστεί από την παρανομία που δικαιολογεί την ακύρωση.

62 Υπό τις συνθήκες αυτές και κατ' εφαρμογή της νομολογίας που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 58 και 59 ανωτέρω, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι οποιαδήποτε ηθική βλάβη ενδέχεται να υπέστη ο προσφεύγων λόγω της παρανομίας της προσβαλλόμενης απόφασης ικανοποιείται προσηκόντως και επαρκώς με την ακύρωση της εν λόγω απόφασης. Συνεπώς, το αίτημα αποζημίωσης πρέπει να απορριφθεί.

63 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να γίνει δεκτή κατά το μέρος με το οποίο ζητείται η ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης και να απορριφθεί κατά τα λοιπά.

Επί των δικαστικών εξόδων

64 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του προσφεύγοντος.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση της επιτροπής του εσωτερικού διαγωνισμού COM/02/AST/16 (AST 2) με την οποία απορρίφθηκε η υποψηφιότητα του RS.

2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.

3) Καταδικάζει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Σεπτεμβρίου 2018.

(υπογραφές)